

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 11

12. března 2017

Cena: 8 Kč

Vzpomínka na II. patriarchu G. A. Procházku

Již jen tři roky nás dělí od významného jubilea – 100. výročí založení naší církve. Cílem mé vzpomínky však není hovořit o vzniku Církve československé husitské, ale vzpomenout památky jejího druhého patriarchy dr. G. A. Procházky, který k jejímu vzniku významnou měrou přispěl. Vždyť právě jeho energické vystoupení na oné památné schůzi 8. ledna 1920 bylo přímým podnětem ke hlasování pro vznik nové církve. Až úsměvně ní citát z knihy autorů V. Kadeřávka a Z. Trtíka „Život a víra Karla Farského“: „...Jsem v Praze po šestnácté, loňského roku a nyní. Předtím jsem v Praze nebyl šest let. U mne to znamená 1600 Kč výloh. A nevyřídil jsem nic. Vrátili jsme se vždy bez výsledku, a to musí jednou vzít svůj konec. Navrhuji, aby se hlasovalo.“ V těchto dnech si připomínáme dvě jeho významná životní jubilea:

9. února uplynulo 75 let od jeho úmrtí a 11. března 145 let od jeho narození.

Dr. J. Hrdlička říká: „Patriarcha Procházka neodmyslitelně patří k výrazným osobnostem meziváleč-

ného Československa.“ V tomto hospodářsky i politicky nesmírně těžkém období mnohokrát dosvědčil svou statečnost i názorovou vyhraněnost. I ve svém soukromém životě musel procházet nejrůznějšími zkouškami. Tou nejtěžší byl pro něj odchod milované ženy Aurelie v jejích 56 letech, která mu po celý život byla nejen dobrou manželkou, ale i oporou v jeho náročném povolání v dobách dobrých i zlých.

Takto na svého otce vzpomíná jeho dcera Lola Bosáková: „...byl prostý kněz, hluboce věřící a zbožný. Miloval svou církev a dovedl ji vše obětovat. Nedbal nikdy svého osobního pohodlí a prospěchu.“

Závěr jeho modlitby pak je i jeho osobním vyznáním: „...činy naše, prosíme, Pane, milostí svou předcházej a pomocí svou provázej, aby všechny naše modlitby a skutky tebou se počínaly a tebou počaty šťastně se dokonávaly. Svůj sbor Páně, církev naši, mocnou rukou svou ved' a ochraňuj! Pro obět' Pána našeho Ježíše Krista. Amen.“

Miroslava Jarolímová,
vnučka

Kapela Only His rozdávala radost do života

Říká se, že když se věci dělají s chutí a nadšením, na výsledku se to odrazí. Toto tvrzení v každém případě platí pro koncert kapely Only His, jejíž vystoupení se počátkem února konalo zásluhou spolku Verbum et musica a náboženské obce Církve československé husitské Brno-Řečkovice ve Sboru Páně. Skupina mladých hudebníků šířila v programu zastřešeném jednoduchým slovem „Přijď...“ ve sborové místnosti zaplněné do posledního místečka pozitivní energií a nadějí do unavených životů dnešní doby. Only His, kteří vznikli před více než sedmi lety, jsou totiž křesťanskou kapelou předávající biblickou zvěst dnešnímu modernímu člověku. Nelze přitom hovořit o evangelizaci, kterou mohou pospíchat Brňané vidat v podání charismatických společenství s tlampači v rukou a dramatickým apokalyptickým tónem hlasu v centru města. Only His nabízejí laskavé zprostředkování myšlenek křesťanství přenesených na úroveň osobního poselství. I proto kapela v Řečkovicích sestavila repertoár převážně z autor- ských písní. Inteligentní texty reflektují problémy 21. století, každodenní strasti, se kterými se lidé vypořádávají, a hovoří o smyslu bytí docházejícím naplnění nikoliv v hromadění bohatství či úspěšné kariéře, ale v pouhém naslouchání slovu Ježíše Krista, která dávají i po dvou tisíciletích lidskému životu směr a význam. Only His se přitom nenechávají omezovat a svým posluchačům umožňují uvěřit upřímnosti mladých hudebníků mimo jiné tím, že se nebojí v písních reflektovat vlastní hluboké osobní, dalo by se říci až intimní zkušenosti. Odhalují své radosti, strasti i cestu, kterou lze různým životním momentům čelit. A když se k výše popsanému na samotném koncertě připojí precizní zpěv i hra na rozličné hudební nástroje, je o zážitek postaráno. At' se již kapela přesouvá od sólového zpěvu k duetům, více- hlasným kompozicím, mísí mužské a ženské hlasy, experimentuje s různými zvuky, vždy tak činí se zjev- nou lehkostí a sebevědomím. Nelze se divit, že návštěvníci koncertu opouštěli sbor CČSH spokojeni a s úsměvem. Pakliže bylo cílem Only His v průběhu svého vystoupení přinést do lidských životů rozptý- lení, radost a svým vlastním způsobem zprostředkovat křesťanské poselství, nepochybně uspěli, což dobře dosvědčoval i dlouhý a vřelý potlesk, kterého se mladým hudebníkům dostalo. Nelze než dodat, že vystoupení kapely Only His doporučujeme všem náboženským obcím, které chtějí nejen svým věřicím, ale i lidem z místa svého působení zprostředkovat výjimečný kulturní zážitek. Jakub Marša

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Matouš 11,28

Liturgicko-homiletický seminář k Velikonocům

Vážené sestry a vážení bratři,

ve středu 29. března 2017 od 10 hodin

pořádá naukový odbor ÚÚR postní liturgicko-homiletický seminář. Jako obvykle se seminář koná v prostorách ústředí církve v Praze. Účelem semináře určeného pro duchovní a další zájemce z řad laiků je kazatelská a spirituální příprava na Velikonoce.

Na tomto semináři bude blíže představena Bohoslužebná kniha CČSH (vydání 2013-2015), její velikonoční část I. dílu řady A z hlediska biblických textů, obřadů a zpěvů.

Program semináře:

- Teologický význam Velikonoc - prof. ThDr. Zdeněk Kučera.
- Velikonoční obřady podle Bohoslužebné knihy CČSH - Mgr. Lukáš Bujna.

• Písňe k velikonočním svátkům s praktickými hudebními ukázkami - PaedDr. Zdeněk Kovalčík.

• Občerstvení

• Homiletické náměty k velikonočním textům evangelii řady A - ThDr. Tomáš Butta, Th.D.

• Chvilé modlitby a meditace.

Předpokládaný čas konání je 10 -13 hodin.

Prosíme, přihlaste se na adrese naukového odboru: zdenek.kucera@ccsh.cz a eva.vymetalovahrabakova@ccsh.cz.

Těšíme se na společné setkání v postní době.

Jménem naukového odboru prof. ThDr. Zdeněk Kučera

Hebrejské motivy v hudební tvorbě Josefa Píchy

Pamětníci duchovních slavností a vzpomínek konaných kdysi ve sborech CČSH a doprovázených hudbou z tvůrčí dílny prof. Píchy si možná dosud vybaví některé z jeho méně známých děl. Za příklad bych uvedl Tryznu dušičkovou, Jarní slavnost mládeže či Tryznu vzpomínkovou. Ve sledu hudebních motivů nepochybně lidových a národních občas náhle zazní zádušné truchlivé tóny příběhů židovského národa; někdy naopak v hudebním sledu vytrysknou i svižné tóny nepochybně klezmerské provenience. Kde se náhle vzaly tyto nezvyklé motivy hebrejské?

K nalezení jejich původu vydejme se v našem příběhu do kouzelného ovzduší jihočeského města Vodňan, do doby zakládání a organizování sborů církve v jižních Čechách. Mladý Pícha, ředitel vodňanské městské hudební školy a zároveň ředitel kúru (tehdy tradičně zvaný regenschori) vznikajícího sboru Církve československé, sídlil v domku sousedícím se zahrádkou zbožného a učeného rabína a proslulého kantora Steinera. Slovo dalo slovo a oba si nadšeně navzájem začali sdělovat poznatky biblické a vysvětlovat svou víru, jak ji chápali a poznávali. Pro mladého hudebníka, před nedávnem ještě osobitého pošu-

mavského muzikanta z prostředí ryze českého Husince, který se dosud neseťkal s hloubkou a moud-

rostí tisícileté židovské víry a tradice náboženské, se tato setkání stala jedním z úhelných kamenů v jeho životní dráze. Pícha začal s nadšením studovat nové duchovní poznatky v bohatých literárních zdrojích, se kterými jej rabín Steiner láskyplně seznamoval. Věnoval se i studiu jazyka hebrejského k hlubšímu poznávání židovské víry a kultury; mezi žijícími příslušníky nevelké, dosud zachovalé, avšak stárnoucí a ubývající židovské komunity začal sbírat a shromažďovat zachované literární a hudební památky našich starších bratří společné víry. Tak mezi převládajícími tóninami

Pokračování na str. 3

Pravá moudrost

Máme tu měsíc březen. Vzpomínáte? Březen - měsíc knihy. Pokud chcete někdy hledat prostory, kde byste mohli jen tak bloumat, zkuste zapomenout na počítač, notebook, chytrý telefon nebo tablet a zajděte do knihovny. Je to dobré místo nejen na bádní, je tam ticho, abyste mohli najít, co potřebujete. Stojíte-li tam příliš dlouho a zíráte na ty řady knih, uvědomíte si svou maličkost. Novinář Ch. Osgood napsal: Strávili jsme značnou část svých životů v zoufalé snaze přesvědčit sebe i ostatní, že toho víme mnohem víc, než víme doopravdy. Jedině tehdy, když uznáme svoji nevědomost, můžeme se postavit do knihovny a vzdát úctu nashromážděné moudrosti věků. Čím více se na něco specializuješ, tím více se tvoje poznání zužuje.

Už král Šalomoun přišel na něco, co stojí za povšimnutí. Prošel obdobím, kdy hltal tolik informací, kolik jen mohl. Pokud by dnes žil, asi by trávil hodně času v knihovně. Avšak na konci dochází ke zjištění, že jeho studování nemělo smysl. Proč? „Spisování mnoha knih nebere konce a mnohé hloubání unaví.“ Řekl by to určitě i dnes. Protože už tehdy pochopil, že to, co skutečně dává životu smysl, je respekt před jinými hodnotami, ať se člověk specializuje na cokoli. Zaměřovat se na duchovní hodnoty, v našem případě na slovo Boží, na Písmo svaté. To je specializace, která poznání nesnižuje, ale naopak rozšiřuje. To je ta pravá moudrost.

-czka

Rozhovor nebo monolog?

Znáte to. Zavoláte příteli, abyste se s ním podělili o něco zajímavého. Sotva se ozve, spustí volaný do telefonu vodopád své výmluvnosti. Chcete reagovat, ale dotyčný v mžiku přepne na jiné téma. Snažíte se ho sledovat, a najednou si všimnete, že už je zase řeč o něčem jiném. Čas běží. Tu si uvědomíte, proč vlastně voláte. „Taky ti...“, „střelíte do mezery v monologu. Ale řečník vás nepustí ke slovu. „Já ti chci taky...“, ani druhý pokus se nezdařil. Tu se mocně nadechnete: „Něco bych ti taky rád řekl...“ Marně! Váš kamarád mele dál to své.

Hovor končí někdy tak, že když konečně dojde druhému řeč, zeptá se, proč voláte. Jenže vy - naprosto vyčerpání - už ani nevíte, co jste chtěli svému příteli říct. A to je ještě ta lepší varianta. Jindy volaný ukončí znenadání hovor s omluvou, že už nemá čas. Jste zklamáni. A možná se jen stěží bráníte provinilému pocitu, že jste zdržovali.

Tak si říkám, jestli to není podobné s našimi modlitbami. Když rozmlouváme s Pánem Bohem, umíme mu taky naslouchat? Pustíme ho někdy vůbec ke slovu? Napadá mě, jestli už není tím našim věčným monologem unaven a zklamán...

RAV

Z kazatelského plánu

Druhá neděle postní

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení!

ŽALM 25,6.2b.22

První čtení: Genesis 12,1-4a

Tužby postní:

2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.

3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože, Vykupiteli, tvé milosrdenství je věčné! Bud' milostiv ke všem, kdo sešli z tvých cest, a přiveď je nazpět do náruče svého milovaného Syna. Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 4,1-5.13-17

Evangelium: Jan 3,1-17

Verš k obětování: Žalm 119,47-48

Verš k požehnání: Jan 3,16

Modlitba k požehnání:

Bože, Vykupiteli, dej, abychom občerstveni tvými svátostmi tobě důstojně sloužili příkladným životem! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 46, 47, 235, 236, 306

Největším svátkem je sedmá neděle

Začalo nám postní šestinedělí, na první pohled připomínající sledovaný čas rodičky. Ale stejný počet nedělí počítáme před Velikonocemi. První se nazývá Invocavit čili Povolal (mne), druhá Reminiscere, tedy Rozpomeň se (na tvé smilování), třetí Oculi nabádá k vyhlížení Pána, čtvrtá je Laetare, tedy Raduj se (Jeruzaléme), pátá Judica vše posoudí a šestá, Palmarum, je překládána jako Květná.

Nebyli by to ovšem chytří Češi, aby si nenašli vlastní názvy pro přípravy na nejdůležitější svátky v roce. Popeleční středa zahájila půst od masa, a tak první neděle postní, které se říká Pučálka, vařila hospodyně jídlo stejného jména –

pokrm z namočeného a usmaženého hrachu. Po ní měli Černou neděli, kdy vymetali pec a vynesli Smrtku ze stavení, následovala Pražná neděle a šlo zas o jídlo. Pražna byla pochoutkou z čerstvě praženého nedozrálého zrní. Na další, Kýchavnou neděli, se od rána všude kýchalo jak o závod, protože kolikrát kdo „kých“, tolik let se měl ve zdraví dožít, a tak se všichni činili.

I následující neděle Družebná měla své kouzlo: družba se ženichem navštívil dům vyvolené, aby se ukázalo, kde se čí srdce už najisto zabydlelo.

Poslední neděle před Velikonocemi se říká odjakživa Květná, na

památku Kristova slavného vjezdu do Jeruzaléma, ale i proto, že se v každém kostele světily větvíčky jívny, tedy známé „kočičky“.

V ten rozkvetlý den nesměla hospodyně péct, protože by „zapekla květ“ a na stromech v sadu by se nic neurodilo.

Naše předky ponoukalo šestinedělí k přemýšlení, co je to za dny provázané pletením pomlázek, malováním kraslic a pečením voňavých mazanců, naléváním pupenců a tajemným světa probuzením.

Pro nás, křesťany, však největším svátkem zůstane neděle sedmá, v níž, jak věříme, Pán Ježíš z hrobu vstal.

-czka

Viny a víno

Jak réva vinná
vinou se viny
Vinami ovinut
duší mě stíny
Jak réva z hlíny
z černé duše vína vyrůstá
Padá mlčení na ústa
Žízním
Nouze spasení
Kdo viny mé ve víno promění?
Z hlíny réva roste
srdce úhor černý
Odpusť mi Bože
Jsem tak malověrný

Pozvání na večeri

Kdo přidá se
se svou samotou
k samotám našim
nebude sám
Na kříži sám jsem byl
samotu plaším
do pekel nebe otvírám
U velkého stolu
my sami
budeme spolu
Chleba a víno přichystám

Ještěže

Být druhý ve sportu
čest
Být druhý v lásce
prohra
Vždy někdo přede mnou

Ještěže pro Tebe
Bože
jsem ten nejprvnější
ne jediný
a přece nejmilovanější...

Václav Žďárský: Houpačka. Louč 2004

Nad Písmem

Hledejme sílu v sobě

Probudili jsme se. Díky Bohu za tuto milost, možnost i naději. Smíme žít další den. Je to pro člověka veliký dar. Jak s ním ale naložíme?

Nový den přináší práci, starostlivost i chvat. Vztahy rodinné, společenské, ba i světové, které zprostředkovává moderní technika. Neděle se však stává pro křesťana hlavně možností přijít na bohoslužby. Je důvodem sklonit se před Bohem. Chválit jeho jméno. Spojit se s ním svým vlastním srdcem skrze Krista – mocí Ducha svatého.

Zvěst víry, zkušenost i tradice církve říká, že být duchovně, liturgicky, na modlitbách, při svátostech i zpěvu s bratřími a sestrami a tím s Kristem přináší velká obdarování, radost a klid. Nám se však často zdá, že toho všeho spíše mezi námi ubývá. Kde se tedy stala chyba? Co se to s námi děje? Svazuje-li nás na posvátném a promodleném místě vše lidské, pak není divu, že i při bohoslužbě tápeme. Že jsme duchem jinde. Nedovedeme se oprostit od všeho sebestředného, ba i od vlivu Zla. Myslíme jenom na své vlastní cesty a nevnímáme srdcem Boží zvěst. Ta volá: člověče, Bůh tě miluje, mluví k tobě, hledá tebe, právě tebe osobně. A co my na to? Mlčíme. Neodpovídáme. Nevnímáme ani odpovědnost, ani pokoru nás samých před Bohem, který nás volá stále znovu. Zapomínáme na normu Božího slova i na jeho činy pro nás. V prvním biblickém slovu, které jsme četli, David chválí Boha. Volá:

„Hospodine, smiluj se, požehnej a vykup Izrael.“ Je prosebníkem nejen za sebe, ale i za jiné. Mocný král David se sklání při modlitbě před autoritou Boží. Vyznává, že v Božích rukou je lidská přítomnost, budoucnost, ba i věčnost. Davidův příklad i nás chce postavit do role prosebníků. Těch, kteří chválí Boha. Koresponduje s tím i Abrahamova poslušnost, o které jsme četli v 1. Mojžíšově. Vždyť náčelník své rodiny Abraham se vydává na nečekanou cestu, jak mu Bůh přikazuje. Spoléhá na jeho pomoc i požehnání, na milost, která nemá meč, ale zato jde až za hranici smrti, až ke vzkříšení. Abrahamovu důvěru rozvádí i svědectví apoštola Pavla z listu Římanům. Jde o onu milost a jistotu, že zaslíbení, které Bůh Abrahamovi dal, je bez konce. Proto i Boží pomoc je nablízku všem těm, kdo hledají Boha. Vyrůstá skrz poupatu víry i zaslíbený květ spásy. Vrcholem tohoto zaslíbení je Ježíš, který svými skutky dotvrzuje Boží moc. To pochopil i Nikodém, který se setkává s Kristem v temnu noci, aby neuškodil svému postavení, ale i svému svědomí. Přichází, aby s Ježíšem diskutoval jako rovný s rovným, a čeká, že se mu dostane odpovědi na připravené otázky. Než je však stačí vyslovit,

Ježíš se dotýká jeho starozákonní víry, když praví: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém se snaží dopátrat pravdy, jak to se zaslíbeným Božím královstvím vlastně je. Ježíš ho však způsobem sobě vlastním obviňuje, a s ním také i nás všechny, že nevnímáme svědectví proroků, samotného Krista i jeho následovníky naději a jistotou vlastního srdce. Že upřednostňujeme lidské mínění nade vším, co je Boží. Vrcholem biblického svědectví evangelia, které jsme slyšeli, je totiž ujištění, „že tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“

Zaslíbení věčnosti připadá člověku dneška jako něco nemožného či vzdáleného. Je to však reálná pravda, která i v nás chce obnovit důvěru v Boží sílu a moc. Hledejme tuto sílu v sobě právě v tomto čase, který vyzývá k pokání i ke hledání budoucnosti, kterou před námi Pán otevírá. Patříme Pánu a jsme jeho stvořením. Vykročíme tedy blíž k němu i k sobě navzájem. S pokorou i jistotou, že nás přijme jako své děti.

Eva Červená

Pane, prosíme tě, pomoz nám najít v sobě sílu a schopnost nesoudit druhé. Pomoz nám nacházet cestu k tobě nalézáním cesty k bližním a všemu tvému stvoření. Amen.

Hebrejské ...

Pokračování ze str. 1
českých lidových melodií ve zmíněných skladbách zazněly i ozvěny křepké melodie hebrejské jako uznání i pocta spoluobyvatelům české krajiny. Skladby pak ve třicátých letech vydalo nakladatelské družstvo Blahoslav. Tiskem tedy poprvé – a také naposledy. Občas je sice nadšení jedinci v pěveckých sborech církve zařazovali do programů, spíše jen příležitostně. K tomu ovšem byla dílka vytvořena. Že by jejich příběh tímto skončil? Ale nikoli. On se teprve bude odvíjet...

Mezitím Pícha po svém příchodu do Prahy nastoupil jako lektor církevního zpěvu na tehdejší Vysoké škole bohovědné ČCS a po převodu bohoslovců na Husovu čs. evangelickou fakultu tam pokračoval v jejich výuce. Zároveň se stal knihovníkem v dejvické Husově koleji, kde díky svému jedinečnému zájmu vybudoval bohatou sbírku středověké judaistiky.

Přišla temná doba našich zemí, čas protektorátu. Úřady okupační i protektorátní obvykle ponechávaly postavení církví na okraji říšské pozornosti legislativní a ideologické. Výjimkou bylo samozřejmě ideologické soustředění na represivní postih obyvatelstva židovského, jejich kultu, kultury a dalších prvků jejich etnické existence.

Přišlo tedy vládní nařízení odstranit všechny knihy, tisky a další dokumenty židovského původu z knihoven veřejných, účelových a správních a soustředit je do sbírek budoucího nacistického „muzea vyhynulé kultury“. Knihovna koleje v 5. patře budovy ve Wuchterlově ulici (tehdy potupně zvané Gneisenaustraße) byla postavena před dilema, jak naložit s tak bohatou sbírkou nyní zakázaných vzácných tisků. Pícha našel řešení, hodné chytré horáky z českých pohádek. Při konstrukci budovy

ponechal architekt v některých stěnách u knihovny jakési úzké přístěnky, mající v budoucnu sloužit pravděpodobně jako prostory pro vzduchotechniku či zvýšenou izolaci. Použity již nebyly, i zapomnělo se na ně. A tak jednoho sobotního podvečera, spolu se dvěma spolehlivými bratry řemeslníky, spiklenci prostory otevřeli, knihy a tisky do nich uložili, zazdili, pečlivě omítili a ošetřili stárnoucí patinou. A nebylo dále knížek, zato kvalitní zvuková a tepelná izolace stěn knihovny...

A rejstříky záznamů knihovnických? Tenkrát se záznamy vedly ručně. A od založení vedl přece knihovnu jen prof. Pícha. Co bychom tedy hledali podivného v záznamech?

Knížky tohoto druhu nejsou jen mrtvý inventář. Jsou to bytosti živé, ba, ony dokonce vyprávějí. Slyšeli jste někdy ve zcela tiché knihovně starých tisků občasný praskot či zaševlení? To není jen vysýchání jejich vazby v suchém prostředí. Takto ony hovoří mezi sebou. Jen my tomu nerozumíme; asi je to sdílení v jiné dimenzi, které jen občas proniká do naší skutečnosti. A mají si, panečku, co vyprávět. Ty nejstarší pamatují záplavy, ohně i žhářství a pogromy z lidské nenávisti, při kterých jejich mnohé sestry zahynuly. A právě teď nabádají své sestry – přišla doba nových pogromů, mlčte tedy, ani špitu, jen dobře poslouchajte, vždyť nyní představujete tepelnou izolaci... Starověký kronikář latinský má okřídlené rčení při hibernaci knih: Habent sua fata libelli...

Říšské orgány nebyly ovšem naivní či hloupé. Vybraly chytře svého pohánka, kterého pověřily kontrolou plnění rozkazů o postihu židovské kultury. Byl původem z eminentní pražské vlastenecké rodiny nakladatelů a tiskařů Smíchovských. Rodiče mu umožnili získat neobyčejné vzdělání. Vystudoval teologii a filosofii na universitách v Římě a v Toulouse; ovládl téměř deset jazyků, z nich

nejméně tři blízkovýchodní. Působil i v Národním muzeu, vyučoval na pražské německé univerzitě. Věnoval se studiu širokého okruhu věd humanistických včetně nauk esoterních. Ve své horečné touze po dalším vzdělávání propadl faustovskému komplexu neukojitelného poznávání a v tomto směru se neštilil použít ke splnění svých snů prostředků nejhorších.

Ihned po obsazení zbytku republiky nabídl své služby nacistické Sicherheitsdienst. Vzhledem k jeho někdejší reputaci to bylo pro říšské bezpečnostní orgány výhrou. Byl tedy jimi ustanoven jako důvěrný kurátor nad činností církví, knihoven

Publikoval jste před válkou také různé skladby a zpěvy duchovní.“ „Ovšem,“ odpověděl Pícha, „jako lidové skladby duchovní pocházející z dávné šumavské české i německé tradice a sloužící jako hudební doprovod pro slavnosti náboženské.“

A nyní, aby se Smíchovský ukázal i jako věhlasný hudební odborník, rozhodl ve své nadutosti poučiti a varovati knihovníka:

„Pane skladateli, všiml jsem si, že jste ve své tvorbě použil také, možná bezděčně; možná ale záměrně hudebních prvků pramenících z rasy, kdysi žijící v místech šumavských, o kterých jste se zmiňoval. Její duch tam ale znečišťoval mysl německého

V relativním tichu a klidu přežila cenná judaistika zbytek okupace až do osvobození. Představte si ale, že její osud byl pozoruhodný i na počátku oné nové doby.

Byla to doba rozporuplná. Literární bardy pěli o divukrásné zemi blízko železnici až k hranicím této země snů, vojáci hřměli písněmi o křídlech z ocele, ale přesto hebrejských knížek ve sbírce knihovnickové přibývalo. A to ze zdroje, o kterém si mezi sebou vzrušeně špitily...

„Už nemáme dobu pogromů. Zato nové inženýry kultury. Jsme prý reakční, zpátečnické, čte se v nás od zadu dopředu, od prava do leva a nikdo to beztak neumí. Tak nás posílají do Sběrných surovin. Slišovat na papírenskou drť. A nový papír k potštění. Že jen tak plkáme? Tož se začtete, třeba do Hlučné samoty. Jak slouží pan Hrabal u hydraulického lisu. Prohlíží si nás, místo aby pořádně pracoval. A schvává nás pro bělovlasého výstředního pana profesora, abychom byly opět přijaty do sbírek knihovnických mezi ty sběrem papíru nepostižené... Že bude ten lisovač jednou slavným spisovatelem? To přece nikdo nemůže vědět...“

Tak si chvílemi knížky mezi sebou šeptaly, heftily, ševalily, až to knihovníka jednoho dne omrzelo. I zašel za svým někdejší učitelem hebrejštiny, toho času již světově uznávaným znalcem judaistiky, dr. Munelesem, aby se poradili, jak materiály pro budoucno zachovat. Dohodli se tedy zařadit část materiálů do sbírky Státního židovského muzea; část pak uložil již penzionovaný pan profesor ve svém břevnovském tuskulu, v malebném domku, kde knížky spokojeně spočívaly v osobní sbírce knihovni až do jeho odchodu ze světa časnosti. Už přestaly ševalit. Věděly, kdo je měl rád a pro budoucí svět uchránil.

Slavomír Pícha

Josef František Pícha
(19. 3. 1889 Husinec - 17. 1. 1977 Praha)

Hudební skladatel a pedagog. Vystudoval pražskou konzervatoř u J. B. Foerster a mistrovskou školu u O. Jeremiáše. 1916-28 varhaník a ředitel hudební školy ve Vodňanech a posléze v Českých Budějovicích. Spoluzakladatel a průkopník Církevního čsl. v jižních Čechách. 1928-50 přednášel církevní hudbu, zpěv a liturgiku na čsl. větvi Husovy evangelické bohoslovecké fakulty v Praze. Autor více než 70 duchovních skladeb vokálních a instrumentálních, spoluautor Liturgie a Zpěvníku Církevního československé. Pravidelně publikoval v ČZ. Od r. 1928 (do 1954) vedoucí knihovnické Husovy bohoslovecké koleje. 1946-77 externí spolupracovník Národního muzea a Státního židovského muzea v oborech lidových nástrojů a středověké hudby židovské; odborný konzultant pro obor nástrojů varhanních.

či spolků věnujících se humanitní a charitativní činnosti, se zvláštním důrazem na takové, kde existovala v minulosti židovská aktivita nebo materiály vztahující se k judaismu. Tím získal i moc pro svou soukromou agendu – získávání cenných zdrojů pro své vlastní sbírky a studium. Jednoho dne se objevil v dejvické bohoslovecké koleji, představil v řízně němčině současnou verzi svého jména jako Georg Arwed Smichowski a požádal o prohlídku knihovny. Pobludlí činovníci jej tedy zavedli do knihovny. Jiří Arvéd si prohlédl sbírky, prošel katalogy a zasedl ke zvidavému rozhovoru s knihovníkem.

„Poslyšte, pane profesore, vy se věnujete i činnosti skladatelské.

obyvatelstva i usedlého českého zemědělského živlu. Však nyní toto území z většiny náleží k říšské Ostmark a jsem tedy přesvědčen, v budoucnu bude jen judenrein! Až vás, pane skladateli, opět bude inspirovat múza lidové tvorby hudební, prokonzultujte své myšlenky nejprve se mnou. Mé dveře pro vás budou vždy otevřeny. Bude tomu dobře pro obecné i vaše blaho. Židomilství náleží k závažným kriminálním deliktům.“

S těmito slovy a po závěrečné prohlídce knihovny se Smichowski zdvořile rozloučil a odešel. Prof. Pícha si oddechl a spolu s ním neslyšně i zakázané knížky v přístěncích, ač měly přikázáno nevydat ani špitu.

Nebylo by by nijak nespravedlivě, kdybychom uložili závazně, že Český zápas má být odebírán a čten býti v každém domě, v každé rodině, kde jest i jen jeden jediný náš příslušník. Neukládáme toho. Ale nadějeme se, že bude tak i bez uložení. A bude nutno, aby tak bylo. Dr. Karel Farský, Český zápas č. 2, 1925

Olejová lampička dnes

Oznamujeme návštěvníkům, že z důvodu rekonstrukce vedení ve společných prostorách domu bude dne 30. 1. 2017 od 8.00 do 16.00 hod. vypnut elektrický proud, a omlouváme se za nepohodlí.

Takový ferman se objevil u vchodu 28. ledna. Inu, co musí být, musí být. Snad nerozmrzne mraznička. Ještě že máme sporák s plynovými hořáky a dost zápalek. Topení je dálkové, ovšem s elektrickými prvky; snad bude chladnout pomalu, kdežto s počítačem je to horší! Nu, rozhlas a televizi ve dne rádi ožehlíme, a hlavně do čtyř je ještě vidět.

Jenomže to by musela firma dodržet slovo. Ale proč by ho měla dodržet, když opak je dneska téměř pravidlem! Čtyři hodiny byly dávno pryč, valem se smrákalo, a kromě malých čajových svíček nic připraveno. Ale máme přece olejovou lampičku, jen tak pro ozdobu, tak ať jednou poslouží. Dokonce i notně zaprášená lahvička oleje byla objevena, leč knot odmítl chytit. Aby ne – byl

dočista suchý (i když se s velkým nepořádkem kolem dokola podařilo doplnit palivo) a jeho zuhelnatělý koneček ani nebylo vidět. Těch pokusů! Šťárání tlustou jehlou se neosvědčilo a ve světle dvou čajových svíček se stále něco ztrácelo z dohledu, nejčastěji odložené brýle, a naolejované prsty byly neuvěřitelně nešikovné. Nakonec se podařilo vytáhnout knot docela, namočit, omotat ho pevnou nitkou a za tu ho jehlou provléct úzkou skleněnou trubičkou. Sláva, hoří a svítí!

Každý uhodne, že byla do pěti minut obnovena dodávka proudu. Však také chybělo málo do šesti hodin. Ale jaká to byla škola! K nezaplacení. Celou tu dlouhou dobu jsem si říkala, kolik nedocenitelných letopisů, kolik moudrých knih a geniálních hudebních skladeb vzniklo v proudu staletí za srovnatelně nepatrného osvětlení! Vždyť my si dnes ani neuvědomujeme, jak pohodlně se nám žije. Světlo je samozřejmost jako vzduch a voda z kohoutku. Když

pohasíná den, překlopíme vypínač a prostě a jednoduše rozsvítíme. A ti naši předkové a prapředkové, kteří netrávili čas našimi zbytečnostmi, stihli vymyslet a zapsat při svíčke tolik úžasných věcí, a pilné ruce žen vyšíly brokátovými nitkami zdobné mešní ornáty a vyrobily kilometry krajek na sváteční kroje...

Ale nedosti bylo tohoto veskrze užitečného zamyšlení. Ano, jak je to v onom známém podobenství o pannách, které čekaly s lampičkami na příchod ženicha – a ne všechny byly připraveny, ne všechny měly dostatečnou zásobu oleje? Spíš než abych se s obdivem zamýšlela nad dávnými generacemi a jejich tvůrčími činy za dlouhých večerů bez pořádného světla, bych se nepochybně měla zamyslet sama nad sebou. Ano, to bylo patrně poselstvím této náhody, jež nebyla náhodou. Nepůjdu za ni poděkovat pracovníkům bytové správy ani provádějící firmě, která špatně informuje zákazníky. Ale na cestu se vydám. Dokonce docela náročnou a klopnotnou. Půjdu do sebe.

Pavla Váňová

Další přednáška v rámci diecézní katedry v Hradci Králové

Královéhradecká diecézní katedra nabídla v pondělí 20. února 2017 další z cyklu přednášek. Pozvání přijal pardubický farář br. ThDr. Jan Rokyta. Přednáška měla krátký název - Eutanazie. Za tímto krátkým názvem, jak se dalo tušit, se skrýval obrovský problém. Br. Rokyta pojal téma ze všech možných úhlů, ať už historického nebo filosofického, přednesl v historii se vyskytující argumenty pro i proti, ale jakkoliv mezi přítomnými nastala takřka jednoznačná shoda v tom, že z hlediska naší víry je eutanazie nepřijatelná nebo minimálně skoro nepřekonatelně problematická, vznášely se ve vzduchu otázky nad jednotlivými případy. Br. Rokyta patří velké díky za precizně připravenou přednášku, stejně jako za to, že se nebál posluchačům ve své řeči naznačit, že toto téma žádné jednoduché univerzální řešení nemá a pravděpodobně hned tak mít nebude.

Vladislav Pek

20. března 2017
v zasedací síni Královéhradecké diecéze, Ambrožova 728/3, Hradec Králové
začátek v 9.30, předpokládaný konec ve 14.30

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církev československé husitské

diecézní katedra

PaedDr. Alena Tichá, Ph.D.
Rozeznání mluvního a zpěvního hlasu

Obsah semináře: artikulace, znělost mluvního hlasu, z kvalitnější techniky zpěvního hlasu na základě práce s liturgickým textem a písněmi, individuální přístup k méně otvřeným.
„Každý by měl mít pocit, že jeho hlas je po absolvování kurzu v lepší kondici. Těším se na spolupráci.“ Alena Tichá

Svou účast potvrďte na: dieceze.hradec@ccsh.cz
Podpořeno z Fondu rozvoje Královéhradecké diecéze ČČSH

Vyhledávací řízení na pozici
přednosta/přednostky
organizačně - ekonomického odboru
úřadu ústřední rady ČČSH

Církev československá husitská vyhlašuje vyhledávací řízení na obsazení pozice přednosta/přednostky organizačně - ekonomického odboru úřadu ústřední rady.

Kvalifikační předpoklady:

- VŠ vzdělání - ekonomické nebo právnické;
- praxe, organizační schopnosti, manažerské dovednosti,
- členství v ČČSH

Nabízíme:
služební poměr v ČČSH
možnost i částečného úvazku, minimálně však 0,75
předpokládaný nástup od května 2017

Žádost s životopisem zašlete do 31. 3. 2017 na adresu Církev československá husitská, personální oddělení, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu personalistika@ccsh.cz

Zprávy

Vzpomínka na bratra Čiháka

Žádáme vás, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich vaňte a milujte je pro jejich dílo. 1. Te 5,12 Rovných sto let uplynulo počátkem března 2017 od narození bratra faráře Josefa Čiháka a bratra učitele Josefa Lukeše, kteří spojili svůj život, práci a nadání v činnosti pro náboženskou obec v Českém Dubu. Rodiny i celá náboženská obec si stále s vděčností připomínají jejich životy a svědectví víry, které vydali. Jejich odkaz je stále připomínán a ovlivňuje dodnes život naší náboženské obce. **rst**

Nabídka přednášek

I letos pro zájemce z řad náboženských obcí i veřejnosti pokračují přednášky bratra Martina Chadimy. Vedle tradičních přednášek: **Mistr Jan Hus - skutečné důvody jeho upálení** nebo **Mistr Jeroným Pražský - tragický příběh středověkého intelektuála** jsou nyní v nabídce

i přednášky, které se vztahují k výročí naší církve. 1. **Dr. Karel Farský – První patriarcha Církve československé (husitské)**
2. **Gustav Adolf Procházka – Druhý patriarcha Církve československé (husitské)**
3. **Církev československá jako plod evropského a českého katolického modernizmu.**

V případě zájmu prosíme kontaktujte bratra Chadimu, e-mail: martin.chadima@centrum.cz. **red**

Výzva autorům Blahoslavů

Prosíme autory, kteří hodlají přispět svou tvorbou do připravovaného kalendáře Blahoslav 2018, ať tak učiní na adresu: E. Kukuczka, Sychrova 104, 562 01 Ústí nad Orlicí či e-mailem: erwin.kukuczka@tiscali.cz, a to do 27. května. **czka**

Festival SoulFly 2017

SoulFly 2017 je šestý ročník nízkorozpočtového multižánrového festivalu premiér tvůrců z Hodonína a širokého okolí (Prahu nevyjímaje),

kteří se koná každoročně v Husově sboru ČČSH v Hodoníně. Letos tradičně proběhne ve dnech 30. dubna - 8. května. Festival SoulFly pořádá Rada starších (a mladších) NO ČČSH v Hodoníně. Je především vyvrcholením a pilotní prezentací celoročních aktivit Kreativního centra Getsemany. Vstup na všechny akce festivalu volný. Podrobné informace a program najdete na <http://soulfly2017.webnode.cz/>.

Petr Vaculovič

Koncerty u sv. Mikuláše

- 13. 3. - 20 hodin
BACH, HÄNDEL, VIVALDI, MOZART
A. Bárta - varhany
Camerata Pragensis Orchestra
- 14. 3. - 17 hodin
HÄNDEL, MOZART, DVOŘÁK
J. Kalfus - varhany
Y. Škvárová - mezzosoprán
- 15. 3. - 17 hodin
HÄNDEL, BEETHOVEN, MOZART, CORELLI
J. Popelka - varhany
V. Frank - housle
- 16. 3. - 17 hodin
BACH, HÄNDEL, VIVALDI, SAINT-SAËNS
M. Hanzal - varhany
M. Bauerová - soprán
F. Bílek - trubka
- 17. 3. - 17 hodin
BACH, SCHUBERT, DVOŘÁK, VERDI
J. Kšica - varhany
T. Jindra - bas
- 17. 3. - 20 hodin
MOZART, BACH, VIVALDI, DVOŘÁK
A. Vondráčková - housle
V. Vlha - hoboj
- 18. 3. - 17 hodin
VIVALDI, HÄNDEL, ALBINONI, PACHELBEL
B. Rabas - varhany
M. Kejmar - trubka a křídlovka
- 18. 3. - 20 hodin
BACH, VIVALDI, MOZART, PAGANINI
Y. Škvárová - mezzosoprán
M. Laštovka - trubka
- 19. 3. - 17 hodin
BACH, HÄNDEL, VIVALDI, SAINT-SAËNS
M. Hanzal - varhany
M. Bauerová - soprán
F. Bílek - trubka

(Inzerce)

Z ekumeny

PAPEŽ FRANTIŠEK: VZTAHU K PŘÍRODĚ SE MÁME UČIT OD DOMORODCŮ
Papež František zaslal do Brazílie poselství ke Kampani bratrství, která se letos zaměřuje na otázku ekosystémů a ochrany života. Je třeba si uvědomit, že ničení životního prostředí vždycky doprovází sociální nespravedlnost a že na ně doplácí ti nejslabší – píše římský biskup. Stvořitel obdařil Brazílii rozmanitými a mimořádně krásnými ekosystémy, bohužel však nechýbí známky agrese namířené proti tomuto stvoření, konstatuje papež. Místní církev pozvedla „prorocký hlas“, pokud jde o respekt k životnímu prostředí i péči o chudé, poukázala ale i na příčiny problémů a předložila návrhy k řešení. Zářným příkladem soužití se stvořením, které se vyznačuje úctou, plodností a milosrdenstvím, je domorodá populace těchto ekosystémů. Od nich se máme učit, jak navazovat vztah s přírodou – doporučuje papež František. Takto lze nalézt udržitelný vzorec, který se prosadí jako alternativa k honbě za ziskem...

Podle Radia Vatikan

EVANGELÍCI K OCHRANĚ PŘÍRODY A KRAJINY

Návrh zákona o ochraně přírody a krajiny podle změn, které navrhli v lednu senátoři, povede k vyprázdnění pojmu „národní park“, varoval poradní odbor ČCE pro otázky životního prostředí. Vydal k tomu následující prohlášení: „Podle Bible byl svět nám lidem svěřen do péče, abychom byli dobrými hospodáři. Svoji činností jsme však náš svět přetvořili za dlouhá tisíciletí natolik, že především v Evropě nezůstává mnoho míst, kde bychom měli šanci setkat se tvář v tvář s nenarušenou či nerušeně se obnovující přírodou. Taková místa chráníme především v národních parcích. Ty zaujímají 1,5 % rozlohy České republiky. Máme za to, že alespoň na tomto zlomku území musí mít ochrana přírody přednost před ostatními lidskými aktivitami – které mají naopak přednost na zbývajících 98,5 % našeho státu. Proto se přidáváme i my k výzvě poslancům Parlamentu ČR, aby se při svém nadcházejícím hlasování přidrželi původní verze novely zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve verzi schválené v prosinci 2016 Poslaneckou sněmovnou, a zamítli verzi, kterou 18. ledna 2017 schválila horní komora Parlamentu ČR. Senátní verze zákona totiž především narušuje jasnou definici cílů existence národních parků (§ 15), což nás vede k obavám, že by zákon v této verzi vedl k faktickému vyprázdnění pojmu „národní park“ v české legislativě a k ohrožení reálné ochrany přírody v Národních parcích České Švýcarsko, Krkonoše, Podyjí i Šumava.“

Podle www-e-cirkev.cz

Pozn. red.: Senátní verze zákona nakonec hlasováním neprošla

KŘESŤANSKÁ VÍRA A SOUČASNÝ SVĚT 2X

MODEROVANÉ DISKUSNÍ VEČERY SE ZAJÍMAVÝMI OSOBNOSTMI

• 6. dubna - Rodino, kde jsi a kam jdeš?!

Po mnoho staletí slovo rodina představovalo společenství i více generací, jehož základem byli manželé a jejich děti, případně jejich rodiče. Role každého v rodině byla dána – výchovné metody se příliš nepochoybňovaly. Dnešní doba toto uspořádání významně zpochybňuje, jsou velmi akcentována práva dítěte, začíná být dobře přijatelná i rodina s rodiči stejného pohlaví, střídajícími se partnery apod. Pozváni: Jan Hábl, pedagog, kazatel; Jeroným Klimeš, psycholog.

• 27. dubna - Stesk, samota a prázdnota. Co s tím?

Významně se prodlužuje lidský věk a materiálně se celkově máme, jako možná nikdy předtím. Obojí přináší významně více volného času a určitého druhu samoty zejména po ukončení aktivního zaměstnání - a co s tím? Pozváni: Karel Dlask, lékař a soudní znalec; Jan Sokol, filosof a pedagog; Jan Valeš, kazatel CB, ředitel ETS. *Vždy ve čtvrtek v 18.30 hodin. Sbor Církve bratrské v Praze 5, Vrázova 4, 150 00 Praha 5.*

JK

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Rozmluva s Nikodémem

Nahradte symboly písmeny podle následujícího klíče:

☞ = A	☙ = I	☛ = T
☞ = Á	☙ = J	☛ = U
☞ = B	☙ = K	☛ = Ú
☞ = D	☙ = L	☛ = V
☞ = E	☙ = M	☛ = Y
☞ = É	☙ = N	☛ = Ý
☞ = Ě	☙ = O	☛ = Z
☞ = H	☙ = Ř	☛ = Ž
☞ = I	☙ = S	

(Řešení z minulého čísla: Vysoká hora)

Jana Krajčířková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

Předplatně: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

